

ΝΑ ΠΡΟΦΥΛΑΧΘΟΥΜΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΚΡΩΤΗΡΙΑΣΜΟ ΑΥΤΟΑΚΡΩΤΗΡΙΑΖΟΜΕΝΟΙ;

Η ιστορία έχει αποδείξει ότι όχι μόνο οι πολυήμερες, αλλά ακόμα κι οι μαζικές 24ωρες απεργίες μπορούν να επηρεάσουν με έναν καθοριστικό τρόπο τις εξελίξεις στο πεδίο του ταξικού ανταγωνισμού. Για παράδειγμα η πανελλαδική απεργία της 26ης Απριλίου του 2001 ενάντια στο ασφαλιστικό Γιαννίτση και η γενική απεργία της 5ης Μάη του 2010 ενάντια στο πρώτο μνημόνιο: και στις δύο περιπτώσεις οι διαδηλωτές άγγιξαν τις 200.000. Εκείνες οι απεργίες ανάγκασαν τα αφεντικά να αφήσουν κατά μέρος τις φιλοδοξίες για μια κατά μέτωπο επίθεση στους μισθούς και τις συντάξεις και να εστιάσουν στην τακτική του σαλαμιού: μέσα σε είκοσι χρόνια, το σχεδόν απόλυτο διευθυντικό δικαίωμα κυριάρχησε μέσα στους χώρους εργασίας κομμάτι προς κομμάτι, με το μεγαλύτερο χτύπημα να έχει δοθεί τα δύο τελευταία χρόνια, χάρη στα κελεύσματα όχι μόνο της δεξιάς κυβέρνησης, αλλά και του μεγαλύτερου μέρους της αριστεράς και της «αναρχίας» να «μείνουμε σπίτι», να «κρατήσουμε κοινωνικές αποστάσεις» και να εμπιστευτούμε τα πάντα στις οδηγίες της «επιστημονικής» διακυβέρνησης.

Δυστυχώς, η χθεσινή απεργία, της 6/4/22, παρά τις 10.000 διαδηλώτριες που συγκέντρωσε, δεν ανήκει στην κατηγορία των προαναφερόμενων απεργιών. Στους χώρους της μισθωτής εκμετάλλευσης κυριαρχεί πια η ηττοπάθεια, ο φόβος, η απομόνωση της μιας εργαζόμενης από την άλλη. Σε ένα μπάσο κοντίνου εναλλάσσονται τα ίδια θέματα, οι ίδιες και οι ίδιες ορθολογικοποιήσεις και ταυτίσεις με τα αφεντικά: «μόνο οι δημόσιοι υπάλληλοι που είναι εξασφαλισμένοι μπορούν να κάνουν απεργία, οι ιδιωτικοί δεν μπορούν γιατί δεν καλύπτονται ούτε από τους νόμους ούτε από τη γσεε ούτε από τα κλαδικά σωματεία», «δεν γίνεται να απεργήσω και να μείνει η δουλειά πίσω», «τα έξοδα τρέχουν, δεν με παίρνει να χάσω το μεροκάματο» και το υφάδι της θρηνωδίας εκτείνεται στο άπειρο...

Αυτή η απαισιόδοξη ηχητική αρχιτεκτονική που γενικεύει αδιάκριτα την απόγνωση της στο σύνολο του ιδιωτικού τομέα αποκαλύπτει πιο πολλά για τους υποκειμενικούς μας δισταγμούς παρά για τις «αντικειμενικές» δυσκολίες και τις πραγματικές δυνατότητες μιας έστω και μειοψηφικής, μαχητικής και απείθαρχης εργατικής τάξης. Πόσες φορές δεν έχουμε προβάλλει τις προσωπικές μας αδυναμίες και σε άλλους εργαζόμενους ή χώρους εργασίας, δημιουργώντας μια μεταδοτική αίσθηση αδυναμίας, ήττας, μαυρίλας που παίρνει διαστάσεις επιδημίας;

Στην πράξη: τα αφεντικά δεν μπορούν να σε απολύσουν με την αιτιολογία της συμμετοχής σε μια απεργία που καλεί η γσεε. Παρότι η δεξιά του κεφαλαίου έχει καταργήσει από το 2019 τον λεγόμενο τότε «Βάσιμο Λόγο Απόλυσης», αυτό δεν ισχύει στην περίπτωση νόμιμης απεργίας. Αυτό δε σημαίνει, πάντως, ότι δεν έχουν στο πρακτικό και νομικό τους οπλοστάσιο ένα σωρό άλλους τρόπους να σε ξαποστείλουν άμα είσαι απείθαρχη και αντιπαραγωγική, απολύοντάς σε δλδ με άλλη αφορμή: πτώση του τζίρου, απομόνωση, μείωση ωραρίου κλπ. Τα αφεντικά έχουν επίσης με το μέρος τους τον νέο νόμο Χατζηδάκη που προβλέπει ότι σε περίπτωση παράνομης, σύμφωνα με απόφαση δικαστηρίου, απόλυσης η εργαζόμενη δεν μπορεί να επιστρέψει στη δουλειά της παρά μόνο να πάρει μια λίγο μεγαλύτερη αποζημίωση. Προβλέπει επίσης την απομόνωση του εργαζομένου μέχρι την απόλυσή του (σε περίπτωση που γίνει ειδοποίηση απόλυσης). Αν μπει στο κάδρο και η μονομερής δυνατότητα επιβολής μειωμένου ωραρίου με μειωμένο μισθό (πχ. το πρόγραμμα ΣΥΝεργασίας που πήρε παράταση για άλλους δύο μήνες), καταλαβαίνει καμιά ότι με λίγα λόγια άμα θέλουν μας ισοπεδώνουν.

Ακόμα και οι δημόσιοι υπάλληλοι δεν είναι πια ασφαλείς αν απεργήσουν. Σε μια πρόσφατη εντυπωσιακή του

απόφαση το ΣτΕ (ένα από τα νομικά όργανα των αφεντικών) απεφάνθη ότι «στην περίπτωση κατά την οποία δημόσιος υπάλληλος δεν εκπληρώνει την κατά νόμο υποχρέωση αξιολογήσεως των υφισταμένων του συνεπεία της συμμετοχής του, ελευθέρως και αβιάστως, σε απεργία, δεν πληροί την θεσπισθείσα σχετική προϋπόθεση, ασχέτως προς την νομιμότητα ή μη της απεργίας» και ως εκ τούτου «εφόσον οι ενδιαφερόμενοι μπορούσαν να παράσχουν τις εν λόγω υπηρεσίες αξιολογήσεως, εκπληρώνοντας την υποχρέωσή τους, και δεν τις παρείχαν, δεν μπορούν να μετάσχουν στις διαδικασίες επιλογής και τοποθετήσεως προϊσταμένων»! Καταλαβαίνει κανείς ότι εδώ το ζήτημα δεν έχει να κάνει απλά με την προαγωγή των δημοσίων υπαλλήλων. Αν συνδυαστεί αυτή η απόφαση με την προϊούσα κατάργηση της μονιμότητας μέσω αξιολόγησης, τότε είναι προφανές ότι στους υγειονομικούς, για παράδειγμα, η συμμετοχή τους σε απεργίες θα μπορεί να λαμβάνεται υπόψιν ως ένα αρνητικό προηγούμενο όταν στην πενταετία θα επαναπροκηρύσσεται η θέση τους, σύμφωνα με την πρόσφατη νομοθετική ρύθμιση της 23/3/2022.

Ας προσθέσουμε σε όλα αυτά ότι ο άμεσα ή έμμεσα υποχρεωτικός και διαρκής εμβολιασμός και τα υποχρεωτικά και πληρωμένα από την τσέπη των ανεμβολίαστων rapid test έχουν ήδη καταστήσει το μεγαλύτερο μέρος των εργαζομένων, και όχι μόνο τους ανεσταλμένους υγειονομικούς, πολύ πιο ευάλωτους και εκτεθειμένους απ' ό,τι πριν, αφού, σύμφωνα με τον νόμο

4820/2021, τα αφεντικά έχουν το δικαίωμα να ζητάνε ό,τι υγειονομικά πιστοποιητικά γουστάρουνε.

Αυτό σημαίνει να είσαι μισθωτός στον καπιταλισμό: να λογίζεσαι ως ένα τίποτα. Και γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο, επειδή δεν έχουμε να χάσουμε τίποτα άλλο από τις αλυσίδες μας και την αναξιοπρέπειά μας, μπορούμε να γίνουμε τα πάντα. Δεν μας δίνουν τα αφεντικά δουλειά! Εμείς παράγοντας υπεραξία (και πολλά άλλα ακόμα), με λίγα λόγια τους ταΐζουμε! Δεν προτείνουμε ακόμα να επιστρέψουμε στον 19^ο αιώνα όταν οι φτωχοί εργάτες χρησιμοποιούσαν το σαμποτάζ, τις εξεγέρσεις και το κάψιμο της ιδιωτικής περιουσίας των αφεντικών ως ένα μέσο διαπραγματεύσεως. Αυτά απαιτούν την ανάπτυξη σχέσεων εμπιστοσύνης και κοινότητας αγώνα. Προς το παρόν, η συμμετοχή μας στις γενικές συνελεύσεις των πρωτοβάθμιων σωματείων και η ενίσχυση μιας μειοψηφικής μεν αλλά ακόμα ζωντανής παράδοσης μαχητικής στήριξης των απολυμένων από άλλους εργαζόμενους (όπως στην περίπτωση των ανεσταλμένων υγειονομικών) είναι μονόδρομος για την έξοδο από την κατάσταση της αδυναμίας και της διαίρεσης της εργατικής τάξης.

Δεν αρκεί στις προκηρύξεις που ανταλλάσσουμε να καταγράφουμε παθητικά τα όλο και πιο σκληρά μέτρα των αφεντικών· ούτε να αναφερόμαστε γενικά, αόριστα και μονότονα, όπως κάνουν κάποια κόμματα και οργανώσεις, σε κάποιο αφηρημένο «εργατικό κίνημα που θα απαντήσει» σε όλα αυτά.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΑΝΑΕΦΕΥΡΟΥΜΕ ΤΑ ΜΕΣΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΡΕΠΤΙΚΗΣ, ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΜΑΣ ΔΥΝΑΜΗΣ ΩΣ ΤΑΞΗ. ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΟΛΟ.

★ *ενάντια στις κρατικές υποχρεωτικότητες, τα πιστοποιητικά υγειονομικών φρονημάτων, τον υποχρεωτικό εμβολιασμό και την επιβολή διαχωρισμών εντός της εργατικής τάξης.*

★ *ενάντια στην κατασκευή μιας διαρκούς κατάστασης έκτακτης ανάγκης και στην "φυσικοποίηση" αλληλεπλήθων κρίσεων που δεν είναι παρά όψεις της διαρκούς κρίσης αναπαραγωγής των καπιταλιστικών σχέσεων.*

**ΝΙΚΗ ΣΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ ΤΩΝ ΑΝΕΣΤΑΛΜΕΝΩΝ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΩΝ
ΟΥΤΕ ΕΘΝΙΚΟΣ ΟΥΤΕ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΟΣ Ο ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΝΑΙ
ΤΑΞΙΚΟΣ**

Συνέλευση ενάντια στη βιοεξουσία
και την κλεισούρα

